

Người Việt nam mình bây giờ có một vài khắp nơi, có người Pháp, người Miền, người Canada.... người Việt. Chính sách đối với người cộng sản và Chính phủ coi như người Việt xa xứ đó cũng như người người VN ở trong nước. Họ được tự do về thăm quê hương lúc nào cũng được, rồi còn được mua nhà đất, có sự đổi hỏi. Các ca sĩ nổi tiếng Hồng Ngọc, Hồng Lan, Elvish Phạm, Đức Huy ... người nam có một thời gian xuyên qua trong nước. Họ còn có một cái trên người như người người người "Duyên dáng VN" đi biểu diễn ở Singapore, Australia .

Rồi đến ông Nguyễn Cao Kỳ, nhân vật số 2 của chính quyền Saigon ngày trước cũng đã trở về, đem tiền bạc về vào khu Du lịch Tuần châu Rồi đến ông nhạc sĩ già Phạm Duy cũng đã trở về. sau hơn 50 năm lưu lạc xa người vì ông đã từng hát: "Tôi yêu tiếng nước tôi" thì khi ông mới ra đi, giờ đây, trong những năm tháng cuối cùng của đời mình, ông muốn trở về quê hương nghe, được nói, được hát theo ngôn ngữ đó.

Câu chuyện chúng tôi sắp kể về các bạn được kể ở đây là chuyện của một người Miền Bắc Việt -Minh nghĩa là một người trước đây đã từng là một anh Vệ quốc quân, một anh Bộ đội của Hồ, đã từng có một Đổng Khê, Tây-bắc, rồi của Địch biên phòng nữa. Anh từng có niềm vinh dự được là người chỉ huy trung đội công binh kéo lá cờ Chiến thắng của Quân đội ta lên đỉnh núi cao Hà-núi ngày 10-10-1954. Tóm lại anh đã đi theo cách đi theo hào là người chiến thắng trong cuộc Kháng chiến chống thực dân và dân tộc ta. Thế mà cách đây hơn một tháng, tháng 9-2008 anh đến thăm các bạn bè cũ về quê hương chiểu Hoa-không, công dân Miền thì thú vị là chuyện đáng nói chi.

Vì những lý do thế này, ta có gọi anh là anh Vĩ, một cái tên như một cái tên khác của người VN mà ta vẫn thường gọi. Năm 19 tuổi, sau khi được ban Tú tài ban Toán <ngày đó gọi là bằng Trung học chuyên khoa> trở về Trung học Kháng chiến Đà Nẵng, anh đã tiếp tục nghiên cứu lên được trình độ chuyên môn trong binh chủng Công binh. Trong cuộc đời binh nghiệp của mình, anh đã tham gia nhiều chiến dịch mà đáng kể nhất là chiến dịch Biên giới năm 1950 và trận đánh ở Đổng Khê và một kỷ niệm khó quên là sau khi quân ta giành thắng lợi Đông Khê, bạn của anh lấy một gói mứt chocolate mang về và nói với anh là: "sao cái bạn Tây ở đây lại phải ăn cái mứt thối?" Vì là người thích chocolate từ ngày còn ở Hà Nội, anh cười mà nói: "các cậu có đi mua mứt thối ở đây, ban chỉ huy sẽ gọi quý". Sau đó anh tiếp tục anh em lấy và gọi thích cho họ hiểu công dụng của mứt "mứt thối" cho anh em rõ. Họ lấy quả bẻ đôi ta đưa xuống thân thể nông dân, làm sao họ biết chocolate là cái gì .

Trong chiến dịch Địch biên phòng, trung đội do anh chỉ huy được tham gia trận đánh bạn phá ở A1. Một khi nghe báo chí nói về khối lượng phá dùng trong trận đánh nặng 100Kg, anh cười mà nói với bạn bè sau này là thế ra, nó chỉ nặng 99Kg thôi và anh gọi thích là ngày lấy bạn phá thành gói thành từng gói 1 Kg một mà bạn đội thì người gọi là bánh kẹo. Trên đường vào

trên đời này, anh em đánh rớt một cái bánh kẹo, do đó lúc đánh trên thì tiếng sấm bánh kẹo còn 99 gói mà thôi.

Sau khi Hiệp định Genève được ký kết, chúng tôi chọn cho ngày tiếp quản Thủ đô, trên vỉa hè anh được phân công kéo lá cờ Chiến thắng của Tổ quốc lên đỉnh cột cờ Hà Nội. Đó hoàn thành một công tác này, trung đội anh được vào đóng ở ngoài thành Hà Nội trong kho hàng một tuần lễ. Trong tuần lễ đó, theo lời anh kể lại sau này thì, vì đóng quân ngay ở ngoài thành Hà Nội nên đêm nào anh cũng nghe tiếng súng nổ ra từ các phố phường của Thủ đô, lòng cảm thấy căm giận Hà Nội mà mình đã rời xa từ 9 năm trước. Anh có một người bạn thân có một người bạn buồn bán ngay Hàng Đào, người không tôn trọng kẻ luồn tẩu Quân đội, anh có thể vào thăm họ chỉ lát rời sau đó lại vào trên vỉa hè, chỉ cần không ai biết, nhưng anh đã không làm như thế. Sau khi Thủ đô hoàn toàn giải phóng anh trở về gia đình thì chỉ còn gặp lại một bà dì ruột. Bà nói chuyện anh chỉ mãi không thấy anh về nên đã xuống đường tìm vào Nam tìm mẹ y hôm trước rồi.

Thế là từ ngày đó, ngoài nỗi đau không được gặp gia đình sau gần 9 năm xa cách, anh còn chịu thêm nỗi buồn của một người có gia đình đi Nam, nỗi buồn đó cũng đáng ngẫm nghĩ và vì việc mình sống trên đời nhìn thấy ánh sáng không mấy thiển cận và hiển nhiên là con đường tình thân của mình sống bằng chính mình.

Biết mình không thể ở lâu dài trong Quân đội được, anh cùng một số bạn cùng cấp như người "Đội giải cứu", và cả tôi nữa, những người khác mà trước đây đã có bằng Tú tài trước khi "tìm kiếm bút nghiên", bèn xin được về quê làm bút nghiên. Xét thấy nguy hiểm và công việc của chúng tôi cũng chính đáng, vì quân đội đang được chính quy hoá, muốn là sĩ quan phải là Đảng viên, mà việc kết nạp chúng tôi lúc này, những người khác có gia đình vào Nam, chỉ cần là sống vô cùng khó khăn, nên chúng tôi trên cũng đáng nghĩ. Thế là Vĩ và Đệ vào học trường Đảng ở Học Bách khoa, còn tôi và một số anh em khác thì vào trường Đảng ở Học Sư phạm.

Sau 3 năm sống ở Sinh viên, tôi ra trường làm thầy giáo cho trên lúc về hưu ở tuổi 60, và con đường công danh của tôi cũng không có gì đáng nói, tuy nó cũng gặp gian nan và "khóc cười" theo vận nước của tôi trôi "những một câu hát quen thuộc nào đó.

Những cuộc đời của Vĩ, sau 4 năm ở trường Bách khoa ra thì có người đi uống rượu, mà sau khi được anh cho phép, sau chuyến gặp gỡ của qua, tôi sẽ xin được về quê ở đây, và để các bạn hiểu về cuộc đời của một con người, mà lại ra, nó pha chút chua chát mà nó vẫn phải như thế đời này những người khác đã hy sinh một phần tuổi trẻ của mình cho đời của người khác, và cũng đáng nghĩ để giúp anh tránh khỏi những người khác mà anh phải chịu trong một chuyến năm qua.

Vâng ,nó u nhò mớ i con ngườ i chúng ta ,ai cũng sinh ra đố i mớ t ngôi sao chiò u mớ nh thì tôi có thò nói Vĩ sinh ra đố i mớ t ngôi sao rồ t xò u.Thò c vớ y,ò Bách khoa anh đã đố c đầo tồ o vớ ngành tồ u biồ n,thò mà khi ra trồ ng vào năm 1961,ngườ i ta lỏ i phân công anh lên Tây Bò c công tác .

Các bớ n có biồ t anh đã phớ n ớ ng ra sao trồ c sớ phân công chéo ngoe đó không?Anh đã viồ t mớ t bớ n tồ ng trình mà anh gớ i là tồ "s" nói rõ quá trình công tác và đầo tồ o cớ a mình cùng nguyồ n vớ ng đố c công tác đứng vớ i ngành nghò mình đố c đầo tồ o.Rớ i anh đớ n trồ c Văn phòng làm viồ c cớ a Thò tồ ng Phớ m văn Đồ ng ,quồ đó vớ i tồ sớ đớ i trên đầ u.Sớ viồ c trên kéo dài đớ n ngày thò ba thì xe hớ i cớ a Thò tồ ng đi qua.Đích thân ông xuồ ng xe nhồ n tồ "s" và hớ a 3 ngày sau sớ trồ lỏ i anh.

Anh vớ nhà,hớ i hớ p đớ i chò .Nhiồ u ngườ i nói:rớ i sớ viồ c cũng rớ i tồ m vào quên lãng mà thôi,ai hớ i đầu mà đớ c nhồ ng thò đớ n tồ nhò vớ y.Mà có khi còn mang vớ vào thân nớ a.Riêng anh,anh vớ n tin,dù sao thì Thò tồ ng cũng là mớ t nhà trí thò c trồ c khi đi làm Cách mớ ng,ông sớ thông cớ m vớ i nguyồ n vớ ng chính đắng cớ a anh:đố c cớ ng hiồ n cho Đồ t nớ c theo đứng ngành nghò đố c đầo tồ o.Quồ nhiên,ba ngày sau đó anh nhồ n đố c thò cớ a Thò tồ ng mớ i anh đớ n Văn phòng ông làm viồ c đớ giớ i quyồ t vớ n đớ .Anh tồ i nớ i thì đố c Thò tồ ng tiồ p đón rồ t lỏ ch sớ .Ông hớ i anh trồ c đầy ớ đớ n vớ nào trong quân đớ i,đã tham gia nhồ ng chiồ n đớ ch nào...Sau cùng ông nói:Đồ anh ớ lỏ i Hà nớ i,ông cũng có thò làm đố c,nhồ ng nhò thò sớ trái vớ i chuyên môn cớ a anh là ngành tồ u biồ n.Vớ y ông sớ can thiồ p đớ Tồ chò c cớ a trồ ng Bách khoa phân công anh vớ Hớ i phòng công tác.Anh mớ ng rồ quá đớ ng ngay đớ y mà nói vô cùng biồ t ớ n Thò tồ ng.Thò tồ ng xua tay cớ i nói:Đồ ng chí hắ cớ m ớ n chính mình thì hớ n,nó u đớ ng chí chớ a có mớ t quá trình đứng góp cho Tồ quồ c nhò mình đã làm thì bớ n thân tôi cũng không thò giớ i quyồ t nhò đã làm đố c.Thôi đớ ng chí vớ chuồ n bớ đớ tuồ n sau có thò vớ Hớ i phòng nhồ n công tác.

Và thò là anh Vĩ trồ thành mớ t cán bớ cớ a xồ ng sớ a chớ a tồ u biồ n Hớ i phòng tồ đó <1962> cho đớ n ngày miồ n Nam đớ c hoàn toàn giớ i phớ ng<30-4-1975>.

Vì hoàn cớ nh công tác cớ phớ i luôn luôn nay đầy ,mai đó cho nên cho đớ n tuồ i ngoài 40 mà anh vớ n chớ a lỏ p gia đầnh.Trong cuồ c đớ i anh,ngoài nhồ ng lúc bớ n rớ n vớ i công viồ c ra,có lỏ niồ m say mê nhồ t là dành cho âm nhồ c.Anh sớ u tồ p đố c hớ u hớ t các bớ n nhò c cớ đớ n nớ i tiồ ng nhò các bớ n giao hớ ng cớ a Beethoven,Mozart. ...,các concerto cớ a Tchaicópy,Rachmanin op....rớ i các bớ n nhò c nhò nớ i tiồ ng cớ a các ban nhò c The Beatles,Bee- Gees...Đó là lý do chính đớ anh vớ n thuồ c binh chồ ng Phòng không cho đớ n ngày đớ t nớ c Thò ng nhồ t

Đ t n c th ng nh t, B c Nam đã n i li n, tình c m gia đình mà m y ch c năm qua, anh c ghìm nén đi do đ t n c chia c t, nay đã đ n lúc bùng phát đ đ i.

Nh ng nh ng ngày tháng đ u tiên c a ni m vui đó, không ph i ai cũng đ c đi thăm thân nhân s ng trong vùng m i gi i phóng. u tiên s 1 ph i dành cho các các b ti p qu n mi n Nam. Ti p đó là các cán b mi n Nam t p k t ra B c t năm 1954. Ng i mi n B c có gia đình di c vào Nam, dù có là cán b t ng tham gia Kháng chi n n a cũng ch a th có đ c cái may m n vào Nam thăm gia đình vào th i đ m đó, đó là th i đ m r t nh y c m mà trong nhân dân có câu nói đùa: "mi n Nam nh n h , mi n B c nh n hàng". Nh ng ng i có đ c cái may m n vào Saigon th i gian đó, khi tr ra Hanoi mang theo nh ng th mà ch 1 năm tr c thôi , ng i Hanoi có n m m cũng ch bao gi th y. Nào là xe máy Honda <xe máy sang nh t c a dân Hanoi tr c đó ch là chi c Babetta c a Ti p kh c>, r i qu t máy Mitsubitsi c a Nh t, nh ng chi c qu t mà đem đ c nh chi c qu t tai voi c a LX, thì chi c sau này ch có n c mà khóc thét lên. Dân mê nh c nh anh Vĩ thì không th nào b qua đ c nh ng dàn máy âm thanh n i nh Akai, Teac... Chính nh ng cái dàn máy này, ngày đó đã làm m t cu c gi i phóng ng c i : gi i phóng mi n B c kh i nh ng bài hát s c mùi chi n tranh chém gi t. Nh ng bài hát : Anh v n hành quân, S n sàng b n, Không cho chúng nó thoát... t lâu đã làm m i ng i quá m t m i, rã r i, b ng đ ng bi n đầu h t c mà đi đ n đâu, t khu Ba đình uy nghiêm, v i nh ng ngôi bi t th c a các quan ch c cao c p, đ n khu Hoàn ki m th ng m i v i nh ng c a hi u buôn bán s m u tđâu đâu ng i ta cũng nghe th y ti ng cô Khánh Ly rót m t vào tai m i ng i v i nh ng tình khúc c a Tr n h công S n nh Di m x a , Bi n nh , Nh cánh v c bay.... nh ng khu ph bình dân h n, n i c chú c a đám ti u th ng, xích lô, ba gác nh ng Qu nh, ngõ Mai H ng.... thì i có "Thành ph bu n" v i ti ng hát Ch Linh, Anh không ch t đâu anh c a Tr n thi n Thanh, r i đôi song ca chuyên hát "nh c s n" Hùng c ng, Mai H Huy n... Có th nói m i t ng i p, m i giai t ng, t quan cho chí dân, sau ngày Gi i phóng mi n Nam m i s c nh ra r ng, t trên đ i này, ngoài chi n tranh, chém gi t... còn có nhi u đ i u khác cũng c n đ c ca ng i nh Tình yêu, n i nh Tr c chi n tranh, mi n B c chúng ta đã t ng có nh ng bài hát nh th , th m chí còn hay h n th v i nh ng nh c sĩ tài hoa nh Văn-Cao, Đoàn-Chu n, Tô- Vũ ...Bây gi h đ đâu, làm gì???

Tuy Saigon đã đ c gi i phóng nh ng Mi n Nam v n còn là m t th ch khác: "Công hoà mi n Nam Vi t nam". Hai mi n v n còn l u hành hai th ti n t khác nhau v i m t t giá có i cho đ ng ti n c a mi n B c. Nhi u câu chuy n đ c k ra nghe nh chuy n đùa: B n ông cán b mi n B c vào Ch l n , đ n nh u m t nhà hàng c a m t ba T u v i đ món cao l ng m v nh ba ba t n, bào ng , y n sào.. v đ u ng thì toàn r u ngo i nh Napoleon, VSOP. .. Lúc tính ti n, ch hàng l phép nói: Đ xin m y anh cho 4 t C Đ <b n ch c đ ng ti n B c lúc đó> th y quá r , m t anh h i i : ông không tính l n đ y ch . Ch hàng l phép th a: Đ , không l n đâu . M y anh b c ra kh i nhà hàng mà ng nh mình n m m . Hanoi , m t ch u nh u nh th h ch c h đã ph i tr g p nhi u l n.

Truyện một người tôi Mẹ già Vi-t-.....Minh

Tác Giả: Thơ y giáo làng

Thứ Năm, 21 Tháng 5 Năm 2009 04:26

Tất cả những câu chuyện như thế đã làm cho dân miền Bắc, những người có thân nhân sống ở miền Nam cũng lên cơn sốt. Những người mà trước đây, do mùn vào Đàng, mùn đàng lên Đàng, lên chóc nên đã gửi u biếu chuyện có người nhà đi Nam, nay lại khai tông tất cả ra hết người thân này đến người thân khác hiện đang sống ở Saigon...

Anh Vĩ của chúng ta thì chắc có gì phải gửi u ai về chuyện có B, m, anh em đi Nam từ năm 1954, những cái đó anh đã khai hết trong lý lịch của mình trước khi ra khỏi Quân đội để về đi học. Tuy nhiên anh vẫn chắc đàng có gửi u phép vào Nam vì lý do đã nói ở trên.

Có câu nói phải có cung, quy luật Kinh tế muôn đời mà. Thơ y mới những xếp hàng mãi mà chuyện đến rồi tởm sống ở vớ n rớt nhẩy bèn chuyện làm "áp phe" bèn làm ra những giấy phép gửi bán cho những ai quá sốt ruột. Anh Vĩ của chúng ta đã có mặt ở Saigon vào tháng 9-1975 bằng tờ giấy phép gửi đó.

Gặp lại cha mẹ và những anh chị em khác, anh Vĩ lại có những ngày hạnh phúc như ngày xưa, khi chiến tranh chưa xảy ra, chắc có mặt đi u làm mới những người luôn suy nghĩ là tại sao, đã ngoài 40 tuổi mà anh Vĩ vẫn chưa "yên bả gia thối"

Với sự mạnh mẽ của cô em gái, năm 1982 anh Vĩ cũng về Saigon. Vợ anh là một cô giáo dạy Anh văn ở trường Đệ nhất Saigon. Cô tên là B.S, đã từng có những năm tháng tu nghiệp tại Florida, Hoa Kỳ cùng với em gái của anh Vĩ.

Thời gian này anh đã xin thôi công tác tại Hội phòng để có đi u kiếm sống gửi gia đình riêng của mình. Công quan cũ của anh không đồng ý với quy định như đó của anh, họ coi như anh từ ý bỏ nhiệm vụ. Vì vậy một thời gian dài sau đó, anh đã không có họ khu chính thức tại Tp Hồ Chí Minh.

Như ở trên tôi đã nói, anh Vĩ sinh ra đời là một ngôi sao xé u, vì vậy, cuộc sống lại đòi của anh không kéo dài được bao lâu. Chung sống với nhau được bốn năm năm gì đó. Năm 1988, chị BS qua đời sau một cơn đột quỵ. Ngày đưa cha về nơi an nghỉ cuối cùng, đám sinh viên n n c n khóc như đám con khóc mẹ. Khi đến chia buồn cùng anh Vĩ, tôi chỉ còn biết nắm chặt bàn tay anh mà không nói được gì, vì tôi mới lại chia buồn với anh lúc này đến như vô nghĩa trước nỗi đau không gì bù đắp nổi của anh. Ngoài 40 tuổi mà mới có được hạnh phúc lứa đôi, ăn uống với nhau chưa được một con nào, chắc đã bỏ anh mà ra đi tất cả,.

Các bạn thơ hình dung ra xem có nỗi đau nào là nỗi đau không.

Kể từ đó anh sống mà như cái bóng của chính mình vậy. Người khác thì chắc là sẽ tìm đến rồi uđi tìm nỗi đau của mình vào đó. Nhưng anh không làm thế. Đâu quên đi nỗi cô đơn, anh đọc sách. Vợ anh vẫn sẽ có thể trốn, nay đến anh làm cho nhuần nhuyễn như những sách tiếng Anh do chị BS đọc mà ngày nào anh cũng lấy ra đọc và mở đích tìm lại hình bóng chị qua những trang sách đó. Ngoài ra anh còn làm thơ, trong đó có bài "Em là miền hoa, anh đi miền biên". Chị miền hoa anh thích là trốn đây chờ tu nghiệp ở bang Florida, Hoa Kỳ. Thời gian này, tôi cũng đã vợ chồng, do đó có thời gian gặp gỡ anh luôn. Chị chi u chi u, chúng tôi thường ra mua quần áo ở chợ đầu cầu Lê Văn Sĩ để mua uống bia, và để cho nhau nghe những chuyện mà anh viết để giải thích thời gian. Chúng tôi gọi đó là những buổi đi ngắm chi u phai

Năm 2000, vợ tôi chính sách đi mua của nhà nước, anh đến sang Mỹ thăm mẹ và người em đã sang định cư bên đó từ nhiều năm trước. Việc đi Mỹ của anh Vĩnh cũng không may đến nỗi như những người khác. Lý do là như sau: tuy đã có hộ chiếu do phía VN cấp nhưng phía Mỹ đòi hỏi anh phải có tài sản như nhà cửa hay tiền gửi nhà băng, coi như khoản tiền thế chấp. Hộ chiếu anh sẽ là Mỹ như một số người khác đã làm trước đó. Vợ sau các em anh phải gửi một giấy mời anh sang để mua hộ chiếu Khoa học, hộ chiếu để đi lấy visa. Chia tay anh ở sân bay Tân Sơn Nhứt, anh hẹn tôi sẽ lại tái ngộ nhau sau nhiều nhất là 6 tháng. Thế mà năm 2000 qua đi, rồi năm 2001 cũng đã qua mà chúng tôi chưa đến gặp lại anh. Trong thời gian và, anh nói có một số công việc cần bố gia đình cần gửi quy định xong sẽ trở về.

Giữa năm 2003, đám bạn bè thân của anh nhận được một bức thư dài của anh, trong đó anh báo tin mừng anh và gia đình. Kèm theo thư, còn có cả thiệp Báo hỉ mà qua đó chúng tôi mới biết người vợ của anh đang phải xa lạ, mà chính là cô BL, em ruột chị BS, người vợ trốn của anh. Tất cả chúng tôi, ai cũng vui mừng vì tin này vì ai cũng nghĩ là cuộc đời anh đã sang trang, qua cơn bão tố, giờ đây đã đến tuấn thái lại

Tuy nhiên, không biết cuộc hôn nhân thứ 2 này có đem đến cho anh hạnh phúc không mà đến năm 2004, qua một lá thư anh gửi về cho bạn bè, anh nói anh sẽ về lại VN vào năm 2008 và sẽ không sang Mỹ lại nữa. Lý do anh nêu lên chắc đến nỗi là anh không gặp với người sống Mỹ. Anh nói Mỹ là một đất nước mà ta chờ nên đi xa mà ngắm nó thôi, không nên sống trong lòng nó. Kèm theo thư anh có làm một câu thơ sau đây chán chán ng:

Le cours de ma vie

n'est qu'une suite infinie

d'illusions perdues

.....

Tóm tắt là:

Cuộc đời tôi chỉ là một chuỗi bất tận những ảo ảnh...

Rồi năm 2008 đã sắp qua, chúng tôi được anh báo qua điện thoại rằng anh đang ở Hà Nội và sẽ vào Saigon vào đầu tháng 10-2008. Không thấy anh nói đến chuyện về hôn nhân hay về thăm quê ở VN rồi đi?

Thấy rồi chúng tôi lại được một nhìn một tay cầm tay sau tám năm trở lại xa cách. Cả anh và vợ anh, chị BL, không ai nói đến chuyện sau khi về nước này thì những ngày kể tiếp, anh chị sẽ ở quê VN hay đi sang Hoa Kỳ. Mà chúng tôi cũng không dám hỏi vì nếu ở quê thì việc đó sẽ là một quyết định rất táo bạo, giờ đây họ đã là 2 công dân Mỹ, mang họ chữ u Hoa Kỳ, muốn trở về quê cũ VN, họ lại phải trở qua những thủ tục không mấy đơn giản.

Cho đến một hôm, vì thấy hai người đi mua quá nhiều sách báo, đưa nhóc mà họ nói là về hôn nhân bên Mỹ rất nhiều, tôi đánh bạo hỏi: Sao trước đây anh chị nói là sẽ về định cư ở quê VN, thì thì mua làm gì làm thế thế? Lúc đó anh mỉm cười và nói: Trước thì định về quê, những sau hôn nhân một tháng ở nhà thì bên mình đã ý rồi. Tôi có hỏi một việc quan trọng thì mà chị quyết định sau một tháng thôi sao?

Anh Vĩnh buồn rầu nói: Mình thêm cái không khí yên tĩnh, thanh thản của VN trước đây, thì kể trước đây. Về đây mới thấy quê VN bây giờ cũng chạy theo lối sống Mỹ, cũng chấp nhận, nhào, nhiều cái còn quá bên Mỹ nữa. Cả mấy tivi ra xem là thấy ngay, thậm chí âm nhạc đến ăn mặc... cái gì cũng chấp

Truyện ngắn về người lính Việt-Minh

Tác Giả: Thầy giáo làng

Thứ Năm, 21 Tháng 5 Năm 2009 04:26

là một sự sao chép về những câu chuyện về người lính Việt-Minh, thì bạn thì nghĩ xem, mình về làm gì nữa. Cuộc sống của bạn mình trong gần chục năm qua, ở Miền Bắc, dù sao cũng thành một tập quán thu hoạch rồi, thay đổi nó đi đâu có đâu. Mà cuộc đời chúng ta đâu có còn lâu dài gì mà thay đổi.

Đoạn anh kể tôi nói:

Thôi "Adviene que pourra" <đến đâu hay đến y>

nếu tôi cho còn khoảng mười thì vài ba năm bạn mình lại về thăm quê hương,, thăm bạn bè một lần vậy.

Ngày anh Vĩnh và về ra sân bay để về Miền Bắc, toàn thân nhân và bè bạn đều có một điệu điệu hát hai về chúng anh. Khi bắt tay chúng tôi anh nói :Tạm biệt. Riêng với tôi thì anh thì thắm vào tai tôi câu hát quen thuộc trong bài "Blue Spanish eyes" mà ngày trước, khi còn ở VN, chúng tôi cùng thích nghe:

...this is just "adios"and not "good bye"

Anh ngừng ngừng nhìn tôi rơi lệ thà:

...tear drops are falling from his eyes

Tôi về quay đi vì không muốn cho trái tim đàn ông của mình phải cảm thấy sự bao quát quen, giữa thanh thiên bạch nhật.

Riêng tôi nghĩ,, với tôi tác và sự ckhỏi của thế hệ mình, tôi không hy vọng sự còn có dịp nào để cùng anh nghe Engelbert Humperdinck hát bài này :

Truy n m t ng i M g c Vi t-.....Minh

Tác Giả: Th y giáo làng

Thứ Năm, 21 Tháng 5 Năm 2009 04:26

...soon i'll return,bringing you all the love your heart can hold...

Dù sao tôi cũng v n xi t ch t tay anh mà nói:"See you next time"

Saigon,cu i Thu 2008.

Th y giáo làng